

den person, åt hvilken domsrätten öfver dem skall anförtros; och jag tillåter mig derföre att, derest en förklaring af författningen, i den syftning jag föreslagit, skulle finnas olämplig, det bestämdt måtte stadgas, att de ifrågavarande valen icke tillkomma stadsfullmäktige. För detta ändamål torde dock endast erfordras en sådan ändring i 46 §, att all anledning försvinner att utsträcka det deri gjorda förbehåll i afseenda på rösträtten äfven till sjelfva sättet för valet; och hemställer jag alltså för nämnda fall, att åt 46 § måtte gifvas följande förändrade lydelse:

»Hvad om magistrats tillsättning i allmänhet eller särskildt för vissa städer stadgadt är skall tjena till efter rättelse; dock ega kommunens alla röstberättigade medlemmar att i valet taga del».

L. J. Hierta.

N:o 132.

Af Herr L. J. Hierta: Om tullfrihet för späck.

Späck är en råvara för tran. I grannländerna Norge, Danmark och Finland finnas stora tranbrännerier, men här i landet ligger denna rörelse nere, på grund deraf att råvaran skälspäck och späck och den förädlade varan tran draga lika tull.

Till 100 # tran erfordras minst 150 # skälspäck. Å hvalfisk- och andra späckarter är affallet ändå mer, hvadan alltså tullafgiften uppgår till omkring 40 $\%$ högre belopp å råvaran än den förädlade, oberäknadt värdet af salt och saltlake för råvarans konservering.

Bih. till Riksd. Prot. 1870. 1 Saml. 2 Afd. 2 Band. 11 Häft.

I följd häraf får jag härmed vördsamt föreslå den ändring i tulltaxan, att råvaran skälspäck och späck göres tullfri, synnerligen som importen af späck utgör en obetydlighet i jämförelse med importen af tran.

Om remiss till Bevillnings-Utskottet anhålles.

L. J. Hierta.

N:o 133.

Af Herr C. E. Hjelm: Om ändring i Kongl. Förordningen den 21 Mars 1862, angående kommunal-styrelse på landet.

Af gällande lagar torde icke någon förorsakat en så allmän missbelåtenhet hos det stora flertalet af landets innevånare, som den närvarande kommunala röstbestämmelsen för landet.

Att inom kommunerna icke sällan — synnerligen der större egendomar, verk och andra industriela anläggningar förefinnas — några få personer, ja till och med en enda enskild persons tjenare, nu kunna, på grund af gällande lagbestämmelse, med åsidosättande af det stora flertalets önsknings och verkliga behof, ledda af enskilda intressen eller maktbegär, afgöra de kommunala angelägenheterna, tillsätta förtroendeposterna och dymedelst bestämma karakteren af en kommuns myndighets åtgärder, och detta utan att alltid känna personerna eller det samhälle, för hvilket lagarne föreskrivas, är lika nedslående som det är ett allmänt känt förhållande, hvilket påkallar den lagstiftande maktens snara mellankomst i och för oegentligheternas borttagande.

Hvad som nu göres i en kommuns gemensamma angelägenheter är i de flesta fall icke något sannt uttryck af den allmänna meningen; det är kapitalstyrkans maktspråk, som rätt ofta är både ekonomiskt och moraliskt skadligt. Allmänheten kan därför icke gerna anse dem, som genom kommunala val få sig gemensamma